

Jeg refererer her til spørgsmål 44, som i sin enkelhed lyder: Hvilke overvejelser, konkrete planer og eventuelt exitstrategier ligger til grund for Italiens beslutning om at hjemtage tropperne fra Irak?

Så svarer regeringen: Regeringen finder ikke anledning til at kommentere baggrunden for beslutninger om styrkebidrag truffet af andre lande.

Det er så svaret, men der må da, også hos partiet Venstre, ligge nogle overvejelser om at indhente nogle oplysninger om, hvad der ligger til grund for Italiens beslutning.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Lad mig starte min besvarelse med det første, som jo ikke var et spørgsmål, men en moralsk kommentar fra hr. Per Kaalund, og det er selvfølgelig helt hr. Per Kaalunds ret.

Jeg synes, det giver god mening at besøge et område, som har fyldt så meget i den danske debat. Jeg ved jo også, at både Forsvarsudvalget og Det Udenrigspolitiske Nævn planlægger at besøge Afghanistan. Jeg synes, det er meget vigtigt for at følge den politiske situation, også af hensyn til de soldater, der er udsendt, at man gør en indsats for at besøge de soldater, vi har udsendt. Derfor synes jeg også, det er naturligt at inddrage i debatten, og der kan jeg bare konstatere, at nogle partier har den holdning, at det ikke er et sted, man ønsker at besøge, og det er jo så deres holdning.

Så med hensyn til det spørgsmål, hr. Per Kaalund stiller om Italien: Jo, jeg har også set svaret på spørgsmålet. Jeg synes bare, det er vigtigt at understrege over for Socialdemokratiet – som har en exitstrategi, der, må man forstå, er hængt op på én ting, nemlig en dato, der hedder den 1. juli – at andre lande reducerer i deres bidrag, laver om i deres bidrag, men at der ikke er nogen lande, der ultimativt stiller det op på den måde, at man skal forlade Irak den og den dag. Det synes jeg er interessant at se.

Danmark har også en forpligtelse til at gøre arbejdet færdigt, vil jeg gerne sige til hr. Per Kaalund. Jeg synes ikke, at man på nuværende tidspunkt skal begynde at foregøgle, hvordan en situation er. Regeringen har jo også under den sidste debat, vi havde, sagt til hr. Per Kaalund, at man vil vende tilbage med en analyse af, hvordan situationen er.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg mener stadig væk, at det burde indgå også i Venstres overvejelser, hvad der ligger til grund for, at Italien kan trække 300 soldater tilbage med meddelelse om, hvornår de gør det. Og i øvrigt med hensyn til det med ultimative datoer: Hvordan forholder man sig til, at Norge meddelte en ultimativ dato, og at Holland gjorde det, uden at det forandrede situationen?

Når Socialdemokratiet foreslår den 1. juli som sidste frist, er det ikke ensbetydende med, at vi skulle trække os tilbage den 1. juli. Det kunne udmærket være i næste måned eller i april, eller hvornår det nu passede ind. Det er bare en tålmodighedsgrænse, vi har nået her, og hvor vi har sagt, at den 1. juli må det senest finde sted.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

I min ordførertale tidligere fortalte jeg bl.a., at vi har et stort arbejde for at sikre, at flere sikkerhedsstyrker modtager den træning, der er nødvendig for, at de kan stå på egne ben, bl.a. antallet fra 200.000 til 300.000. Det er jo et klart mål.

Men jeg opfatter hr. Per Kaalunds kommentar i sit spørgsmål som en udstrakt hånd til regeringen om, at man gerne vil læse den analyse, der kommer om Irak i foråret, altså at man der vil sætte sig ned og analysere situationen og se på, hvordan vi kan lave et fornuftigt dansk bidrag. Og det bidrag kan jo meget vel tænkes at række videre end den 1. juli.

Kl. 11.15

Det er jo der, hele kernen er. Hvis det giver mening at blive i Irak til efter den 1. juli og man kan gøre en forskel, hvad er så grunden til ikke at følge opfordringen fra FN? Hvad er grunden til ikke at følge opfordringen fra den irakiske regering? Det er det, vi tillader os at påpege: at der skal vi gøre en forskel, hvis vi kan.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Den her debat drejer sig ikke om den 1. juli. Det er jo faktisk at afspore præcis denne debat i dag, for det, vi diskuterer i dag, er, hvorvidt vi vil efterkomme Sikkerhedsrådets og Iraks opfordringer til at blive. Der svarer et meget bredt flertal, og det er jeg taknemlig for, at det vil vi. Beslutningsforslaget forlænger så vores engagement til den 1. juli, og der må vi så se på det igen, sådan som vi også gør det nu og i forbindelse med hver eneste forlængelse.